

Игра на мравкитѣ

а 20 септемврий тази година около София и въ полето се забеляза чудно явление. Писачътъ на тѣзи редове се намираше въ Банки. Около 2 часа подиръ обѣдъ излѣзохъ по южния припекъ надъ вилитѣ, за да разгледамъ по-добре долината и хубавата баня, къмъ която всѣко лѣто се стичатъ като рой хиляди хора отъ цѣла България за лѣковито кжпане. Както се бѣхъ изправилъ на слънцето (деньтъ бѣ тихъ и топълъ), изеднажъ чухъ леко бучение отъ тихи звукове на слаби сжщества. Облакъ отъ милиони мушици ме обгради отъ всѣка страна, плени ме и врѣхлетѣ върху мене съ чудесна сила. Мушицитѣ пѣргаво се въртятъ на вихъръ, биятъ се помежду си и се сгжстятъ около главата ми. Тѣ покриха шапката ми, навлѣзоха въ ушитѣ ми, по врата ми, въ очитѣ ми, въ носа ми и почнаха да блѣска въ затворенитѣ ми уста. Това бѣ цѣла буря, или по-добре една вихрушка, която ме смая. Азъ си отложихъ шапката да ги гоня и да се пазя, ала тѣ не искаха да знаятъ отъ ударитѣ ми. Налетѣха върху голата ми глава и напълниха шапката ми. Азъ почнахъ до ги грабя съ шѣпи и като се силѣхъ да отворя очитѣ си, едва съзрѣхъ, че това не сж мушици, ами мравучки съ криле. Право да си кажа, азъ не бѣхъ виждалъ другъ пжтъ такова чудо: мравуняци да летятъ, като роища и да задушватъ човѣка. Не искахъ да повѣрвамъ на очитѣ си.